

vi hørte op med at specialisere de Fabriksvirksomheder, for hvilke vi overtage Forsikring. Et Spindert kan koste fra $2\frac{1}{2}$ til 15 pro mille, et Savstæreri fra $7\frac{1}{2}$ til over 40 pro mille om Aaret — alt efter den Brandfarlighed, som tillægges dets Indretning. Paa samme Maade er det med Hensyn til Faren for Ulykkestilfælde i Industrien, der er der tilsvarende Forskel til Stede. Dette, at den paagældende Forsikringstager ved, at, hvilken som helst Forbedring han indfører i sin Virksomhed, medfører en Nedsættelse i den Udgift til Præmien, som hans Forsikring volder ham, er en mægtig Spore for ham til at gøre, hvad der kan gøres, men i den Henseende vilde disse Forbund, hvor den ene end ikke ved, hvem han er sammen med, slet ikke kunne tænkes at afgive nogen som helst Spore, tværtimod. Over for denne tvungne, kollektive eller solidariske Garanti stiller det foreliggende Lovforslag det individuelle Ansvar og den deraf følgende individuelle Forsikring. Ganste vist er der i dette Lovforslag ikke udtalt noget om, at vedkommende skal være forpligtet til at overføre sit Ansvar til et Forsikringselskab. Forsikringspørgsmaalet er ladet ganske aabent, fordi det netop var vor Mening, at det, hvis det overhovedet behøver at ordnes, skulde ske uafhængig af Ansvarligheds spørgsmaalet, af Forsørgelsesloven. Efter min Overbevisning behøves der ikke nogen Forsikringsforpligtelse. De stærke ville vel løbe Risikoen selv, — f. Eks. ville vist det forenede Dampskibsselskab, de danske Sukkerfabrikker, Burmeister & Wain og andre af de store Aktieselskaber sandsynligvis lige som hidtil ikke tegne nogen Forsikring, men lige frem opfylde deres Forpligtelser efter Loven, altsaa overtage Risikoen selv, men de mindre stærke ville ile til Forsikringselskaber eller selv danne Foreninger for at faa tegnet Forsikring, som er nødvendigt for dem, efter som de ikke ville udsætte sig for at staa over for en større og uventet Udgift ved Ulykkestilfældes Indtræden. Og hvis de ikke ile til Forsikringselskaber, ville sandelig disse ile til dem. Jeg behøver ikke at ophjse de Herrer om, hvor de private Virksomheder i den Henseende vilde være ivrige og gøre sig gældende. Der er imidlertid intet som helst til Hinder for, at der kan indføres lige saa megen Forsikring, i denne Lov, som de Herrer ville, eller for, at man kan paalægge alle de paagældende Forsikringspligt. Jeg selv har været noget inde paa den Vej — i alt Fald paa indirekte Maade — idet jeg indtrængende har anmodet afdøde Berg om at optage en dertil sigtende Bestemmelse i Lovforslaget. Jeg

finder her i vor Brevveksling en Skrivelse til ham af 2den Marts 1890, hvori forekommer følgende Passus: „Jeg beklager stadig, at De ikke har taget Hensyn til mine to Fordringer om, at der i Forslaget skulde optages 1) at det Amt, hvori Ulykken har stedfundet, skal deltage noget stærkere (f. Eks. efter dobbelt Folketal) i Omkostningerne ved den paagældende Forsørgelse, og 2) at Kommunalbestyrelsen skal have Ret til at kræve Sikkerhed (Kaution eller Forsikringspolice) af Arbejdsgiverne, hvor den dertil finder Anledning. Sær denne sidste Bestemmelse lægger jeg Vægt paa, fordi vi derved næsten erholde Garanti for, at alle paa svage Fødder staaende Arbejdsgivere vilde tegne Forsikringer, hvilket Regeringen vil kunne fremføre imod os, at vort Forslag ikke yder.“ Altsaa, hvis man vil have Sikkerhed eller vil give Paalæg om Forsikring, ja, selv om man vil fordrø, at den skal anbringes i en Statsanstalt, skal jeg ikke gøre Indvending derimod, naar det blot stadig bliver det individuelle Ansvar, der forstres; men jeg tror rigtignok ikke, at der er nogen som helst Fornødenhed for et saadant. Den private Forsikringsvirksomhed er der desuden ikke nogen som helst Grund for os til at slaa ihjel, saaledes som det var paataent ved det Forslag, Regeringen havde bragt frem. Den private Forsikringsvirksomhed paa hele Arbejdersforsikringsomraadet vilde jo være udelukket, hvis Regeringslovsforslaget var blevet vedtaget, og det maa dog indrømmes, at det netop er paa dette Omraade, at alle de Erfaringer ere indvundne og fremtidig vilde indvindes, paa hvilke der er bygget og skal bygges videre, og det vilde ogsaa være paa dette vundne Grundlag, at en Statsforsikringsanstalt skulde oprettes. Konkurrence med en Statsanstalt er jo en ganske anden Sag. Hvis man efter at have vedtaget dette Lovforslag vil oprette en Statsanstalt og samtidig give de private Ulykkesforsikringselskaber Udgang til at forsikre Ansvarer efter Lovens Bestemmelser, tvivler jeg ikke om, at en Statsanstalt ogsaa paa dette Omraade vilde komme til at staa meget betydelig i Skygge. Smidertid var den Statsforsikringsanstalt, som blev foreslaet, i og for sig meget preker. Det var i Virkeligheden slet ikke nogen Statsanstalt, og den var da heller ikke kaldt saaledes; den blev blot kaldt en „Anstalt“. Det var ikke nogen Statsforsikringsanstalt, fordi det først skulde ophjses efter Ulykkestilfældet, hvem der var forsikret, og Erstatningen skulde blot fordeles paa det Antal Virksomheder, hvis Gjernes Navne i Aarets Løb vare blevne bekendte og førte